

ROXANA BRÎNCEANU

SHARIA

TRITONIC
fiction.ro

Roxana Brînceanu s-a născut la 18 iunie 1969 la Craiova. A absolvit Facultatea de Electromecanică în 1992 și pe cea de Științe Economice în 1997 (ambele la Craiova). În prezent lucrează ca economist în Craiova. A debutat în revista *Lumi Virtuale* nr.42-43/2003 cu povestirea *Colectionarul de îngeri*. Este prezentă în antologiile **Titania** (Ed. Altum, 2004) și **AtelierKult: povestiri fantastice** (Ed. Millennium Press, 2005). A tradus romanul **Rîul liniștit** de Nicola Griffith (Ed. Millennium Press, 2005).

*„Cîteodată, soldații pierd războaiele.
Și atunci, se întorc să le caute.“
(din înțelepciunea copiilor)*

1.

Cînd primele impulsuri magnetice începură să-și facă efectul, Jay se lăsă cuprinsă de urletul mulțimii înfierbîntate și urletul o cuprinse lacom, înglobînd-o, ridicînd-o pe culmi și doborînd-o în abisuri, ca un val nimicitor, primitor și egalizator, ca un suflet-vulcan primordial, urlat și foc originar. Se simțea ea însăși, cea de dincolo de prejudecăți și bariere, golită de însăși ființa ei individuală, parte a unei comunități fără limite, parte a unui urlat exaltat, urlat în urlat în urlat, particulă microscopică într-o masă de metal topit... Unul dintre acele biomagnetice de pe banda care-i cuprindea fruntea și tîmplele se mișcă puțin din punctul în care fusese fixat, zgîriindu-i pielea la colțul ochiului drept și lăsînd să se scurgă o picătură de sînge. Alături, un cîine enorm mirîi excitat și-și linse buzele provocator. Jay nu-l băgă în seamă; ochii ei nu mai percepeau realitatea decît din punctul de vedere a ceea ce se petrecea pe scena improvizată. Cei patru bărbați se contorsionau goi deasupra instrumentelor lor muzicale, în lumina crudă, stroboscopică, agresivă, violenți, fără limitări, concentrînd dorința de descătușare a celor cîtorva mii care răcneau împreună

cu ei. Lîngă ei, pe scenă, urcase un superb doberman rasă pură, cu colții ca niște pumnale vopsiți în alb fosforescent; cerul gurii îi exploda la fiecare notă înaltă într-o mare de flăcări — trucul era cunoscut tuturor, dar de fiecare dată efectul era halucinant. Era prima trupă mixtă care concerta în periferia lor, în aer liber, gratis, iar la eveniment se adunaseră toți proscrisii locului, într-o fantastică frăție de specii, iar ochii lor de oameni, cîini, primate, înregistrau acum, încețoșați de diverse droguri, o singură imagine: imaginea frontmanului trupei — Liam — un metis bine legat cu corpul acoperit de cicatrici și tatuaje, alături de dobermanul Cobran, cîntînd împreună cu ei, mișcîndu-se împreună cu ei, trăind împreună cu ei.

Jay își dori să fie Liam, sau măcar ceva din el, ceva ca el. Măcar lîngă el. Se urcase pe îngrăditura de sîrmă ghimpată, zgîlțîind-o, țipînd, strigîndu-l. La cîțiva pași, bodyguarzii trupei priveau apatici, obișnuiți cu mulțimea dezlănțuită, dar perfect eficienți în caz de nevoie. Ieri, în KD-15, doi dintre fanatici fuseseră uciși în înghesuială — dar nu era nimic rău în asta. Lui Liam, Cobran și celorlalți nu li se întîmpla niciodată nimic, mulțimea îi iubea, iar bucățelele de haine, păr și piele, rămase uneori în mîinile lor, nu făceau decît să confirme asta. Una dintre gorilele uriașe, cu chipul brăzdat de o cicatrice, o privea cu lehamite pe tînăra mulatră suită pe gard, care avea pe nara dreaptă inelul renegaților, aplicat de Poliția Federației Raselor. Exaltații din spate o împingeau, astfel încît ghimpii gardului i se imprimaseră în piele, lăsînd ici-colo cîte o dîră subțire, sîngerîndă.

Jay nu simțea zgîrieturile. În spatele ei, Jim și Eli, a căror vedere spre scenă era întrucîtva

stînjenită de silueta ei răstignită pe gardul despărțitor, o apucară de brațe, o smulseră și o aruncară deasupra mulțimii. Apoi, împreună cu alți „vampiri“ de ocazie, se repeziră asupra trupului încins și limbile lor lacome linsă sîngele.

Jay se zvîrcoli excitată. Adora practica asta.

Se trezi cu o migrenă cumplită. Escrocul ăla care-i spusese că drogurile magnetice, acționînd direct asupra centrilor din creier, n-aveau efecte secundare!

Prin ușa deschisă auzea respirația șuierătoare a lui Chanka, dar bătrînul cimpanzeu dormea întotdeauna pînă tîrziu. Spunea că nu e bine să se scoale înainte de răsăritul soarelui, căci Iluminatul așa hotărîse cînd îl trimisese pe lume ca ființă diurnă, și ca urmare întîrzia în pat cît de mult putea. Jay și ceilalți nu prea credeau în grija Iluminatului pentru păcatele lui Chanka față de astrul dătător de lumină, dar niciodată nu-l acuzaseră de lene, căci îi respectau credința.

Deschise ochii cu grijă, și lumina care îi răni retina sensibilă, provocîndu-i un nou val de durere, o convinse că era într-adevăr tîrziu. Nu mai avea nici un sens să caute de lucru astăzi, alți lucrători mai matinali i-o luaseră probabil înainte. Trebuia să te scoli cu noaptea în cap ca să apuci un contract bun. Pierduse și dreptul la masa de dimineață, dar din fericire păcălirea azilurilor pentru obținerea unei porții în plus nu reprezenta o problemă la periferii. Automatele mergeau tot mai prost și erau tot mai rar verificate și recalibrate. Sharia provocase multe răsturnări în ordinea lucrurilor. Vegetația năpădise orașele, dizlocînd ziduri, dezmembrînd rețele, degradînd mecanisme. O mare

parte din populație migrase spre coloniile exterioare, și astfel dezmoșteniții periferiilor își permiteau nu numai două mese pe zi și un pat prin grija Federației Raselor, ci și multe alte facilități. De exemplu, familia lui Jay avea la dispoziție o casă întreagă. Un copac exuberant ruinase unul din ziduri și deconectase o parte din alimentarea cu energie, dar se descurcau și așa. Bătrînul Chanka era un adevărat expert al supraviețuirii în condiții precare, iar Jay și cei doi băieți știau să scoată din cartelele de azil mai mult decît și-ar fi imaginat autoritățile — cel puțin autoritățile de dinainte de Sharia.

Deschise fereastra și privi afară. Era soare. O muscă mare și neagră bîzii în jurul mîinilor ei, apoi se așeză pe pervaz. Din ce în ce mai multe insecte, gîndi Jay. Curînd vor invada orașele private, și o să apară noi posibilități de lucru pentru ei în daCiti. Deocamdată curățau incintele de buruieni și de zădăcină lăstarii de pe lîngă clădiri. Vor stîrpi cuiburi de furnici și viespi. Și ce dacă? Sclifosiții din orașele private se sperie din orice, și plătesc destul de bine din cauza asta.

— La ce te gîndești, surioară?

Acoperit cu un tricou mult prea mare pentru el și desculț, Eli rînjea spre ea sprijinit de tocul ușii, cu ochii săi și așa oblici mijii în lumina prea puternică.

— Porcăria cu care ne-am prăjit creierii aseară, mîrîi Jay, apoi adăugă: Am văzut o muscă. Una mare.

— Cică vin după cadavre, zise băiatul apropiindu-se și sprijinindu-și bărbia pe umărul ei.

Jay se întoarse și-l sărută pe tîmplă. Îi era drag copilul. Amîndoi aveau prins pe nară un inel care

îi desemna drept răufăcători condamnați. Amîndoi erau hoți. La următoarea condamnare ar fi fost expulzați într-o colonie de muncă.

— Toți sîntem cadavre, de la pornirea Shariei, murmură ea.

Băiatul ridică din umeri.

— Nu cred că ne-ar fi fost mai bine înainte.

— Mda... Aveai vreun contract pentru azi?

— Nu. Jim spunea ceva de niște construcții, dar doarme ca un pietroi. Eu cred că o să mă duc la Papa Milton.

— Ca de obicei.

Papa Milton avea un bar în niște pivnițe părăsite, în care se tranzacționau tot felul de mărfuri dubioase și se încheiau afaceri despre care era mai bine să nu știi. Acolo se întâlneau renegații periferiei, căci poliția trecea rar prin astfel de locuri. Dar Papa Milton avea o inimă de aur. Îi ajuta pe toți cei care îi cereau ajutorul, fără să pretindă nimic în schimb. „Va fi o Sharia și pentru cei nerecunoscători“ obișnuia să spună. Probabil că va fi o Sharia pentru orice. Nici un rău nu rămîne nerăzbunat, nici un bine nerecompensat. Papa Milton credea în echilibru: pentru fiecare rău există un bine, și invers. Jay învățase asta de la negrul Milton. Învățase bine.

— Vorbea zilele trecute că s-ar construi o fabrică undeva prin apropiere. Ar fi bine dacă am putea aplica vechea schemă.

Jay oftă. Cu numai patru membri ai familiei în care să poți avea într-adevăr încredere, era cam greu. Schema implica angajarea oficială a două-trei persoane, în posturi și schimburi diferite, care apoi dădeau informații celorlalți, responsabili cu sustragerea și comercializarea pieselor. Pe

vremuri familia lor fusese mai mare. Chanka era un tată bun, avusese grijă de toți, dar destinul nu avea milă. Ginah, fetița de abanos, prietena din copilărie a lui Jay, murise în urma unei supradoze de droguri chimice. Luna, cu fețișoara ei de cățelușă nostimă, câștiga mult mai bine prostituându-se, așa că părăsise familia. Gorila Bru omorîse pe cineva într-o încăierare și fusese expulzat.

— Cu un singur frate în interior, rămînem trei pentru a face ștafeta. S-ar putea să fie de ajuns, în funcție de ce e înăuntru, concluzionă Jay.

Problema era nu atît intrarea și sustragerea mărfii, cît derutarea anchetelor ulterioare. Datorită cipului ID implantat fiecărei ființe inteligente, autoritățile aveau în orice clipă o bază de date completă a individului respectiv: identitate, stare de sănătate, locul unde se află. Situația unor hoți condamnați — cum erau ei doi — în preajma locului de unde dispăreau lucruri putea crea complicații. Era necesar un adevărat balet prin unghiurile moarte ale detectoarelor, trucarea datelor, perturbarea punctelor de înregistrare, pentru ca operațiunea să reușească. Jay se pricepea să regizeze astfel de „piese de teatru“, dar avea nevoie de mai mulți participanți la ștafetă.

— Află tot ce poți, îi spuse lui Eli. Dacă lovitura merită și nu ne putem descurca singuri, vom fi nevoiți să ne găsim aliați. ...Și pleacă odată, gâlbejitule!

Băiatul rîse scurt. Mulți îl tachinau cu privire la apartenența sa vizibilă la rasa galbenă, lucru rar într-o lume în care totul era amestecat, metisajele ceva obișnuit, puritatea rasei un lucru greu de dovedit și o aiureală de snobi.

— Copii, avem o problemă.

Se întoarseră amîndoi surprinși. Niciodată Chanka nu s-ar fi ridicat din pat înainte de prînz dacă nu se întîmpla ceva grav. Iar după expresia feței se părea că într-adevăr problema era gravă.

— Jim. Nu se mai trezește.

Cei doi amuțiră. Situația devenea sumbră. Eli șopti, bîlbîindu-se:

— E... mort?

— Nu, dar am încercat să-l trezesc și nu are nici o reacție.

„E de la droguri. Și-a prăjit creierii. Am dat de dracu“, gîndi Jay. Dacă starea lui Jim era provocată de o leziune a creierului, cipul ID alerta urgent serviciile medicale, care în cazul unei suspiciuni privind cauza leziunii alertau la rîndul lor poliția. Probabil erau deja pe drum.

Aveau două variante. Una, să fugă și să-l lase pe mîna medicilor, caz în care ar fi fost salvat, dar, datorită antecedentelor în folosirea și comercializarea de droguri interzise, Jim ar fi fost exilat și nu l-ar mai fi văzut probabil niciodată. A doua, să bruieze semnalele și să încerce ei înșiși să-l resusciteze, astfel încît după restabilirea semnalului corect avertismentul de accident cerebral provocat să apară ca o defecțiune temporară, dar așa nimic nu le garanta că îi vor putea salva viața. Nici una dintre soluții nu era perfectă. Iar ei trebuiau să aleagă — repede.

— Milton o să ne ascundă, hotărî Chanka. Ștergeți-vă urmele. Mai tîrziu o să încercăm să-l scoatem din spital și să-i creăm o identitate nouă. Acum, valea! Jim o să înțeleagă.

O să înțeleagă... Și el ar fi făcut la fel. Era o lume dură. O lume în care nu-l poți ajuta pe celă-

lalt dacă nu te ajuți mai întâi pe tine. Vor face, desigur, tot posibilul să-l scape. Doar era fratele lor.

Din fericire, la Papa Milton nu prea erau clienți. În semiîntunericul răcoros al barului cu mese și scaune desperecheate doar un grup de cîini-iepuri, vegetarieni și pacifiști, dormitînd încolăciți, și două prostituate bete criță care se sărutau fără convingere printre paharele goale. Altădată, s-ar fi instalat la una din mese, ar fi cerut ceva de băut, iar Papa Milton le-ar fi împărtășit ultimele noutăți. Ar fi comentat. Ar fi căutat latura utilă a informațiilor, ar fi găsit oportunități. La Papa Milton se găsea întotdeauna ceva de lucru, legal sau nu, se găsea băutură bună, mîncare ieftină, vorbe bune, distracție.

Acum, totul devenise cenușiu și sumbru. Erau fugari, nu aveau timp de taclale. Fură conduși într-o încăpere betonată de la un nivel inferior, mobilată doar cu două saltele, o ladă de scule și o consolă info.

— Pereții sînt groși și atenuază întrucîtva semnalul, dar dacă vreunul dintre voi e căutat în mod special, nu sînteți în deplină siguranță, îi atenționează Milton, apoi închise ușa lăsînd în urmă o tăcere apăsătoare.

2.

Kurt se trezi devreme. Așa obișnuia, și în plus astăzi se anunța o zi cu multă activitate. Noaptea trecută fusese un concert în periferii, și după astfel de evenimente spitalul se umplea de răniți, drogați, accidentați. În plus, petrecerea continua

și după terminarea concertului, barurile pe care le deținea în daCiti și în afară erau asaltate de clienți, vânzările mergeau bine, dar aveau loc și încăierări care trebuiau mușamalizate. Căci, pe lângă calitatea oficială de medic în slujba Federației Raselor, Kurt era capul unei rețele de traficanti de droguri și arme.

În camera de alături, Karyia dormea încă. Sau se prefăcea că doarme. Ideea era că o „doamnă“ nu trebuia să se scoale niciodată devreme. Gîndindu-se la asta chiar și în treacăt, Kurt simți cum îl părăsește entuziasmul. I se părea că Sharia, în afară de răzbunarea naturii pentru ceea ce-i făcuse specia umană, trezise tot răul din suflete. Rasismul de exemplu. Deși oamenii erau de mult un amestec de rase, deși erau înconjurați de cîini, maimuțe și delfini cu drepturi depline de cetățeni, deși desemnarea unei ființe ca fiind inteligentă nu mai era un drept din naștere și apanaj al speciei umane, ci urmare a unor teste, se găseau persoane care sub nici o formă nu s-ar fi adresat unei ființe din altă specie ca unui egal. Persoane pentru care chiar și cei de altă culoare erau inferiori. Doamna Karyia, soția lui Kurt, era o astfel de persoană. Pentru a mia oară, Kurt își blestemă soarta de a fi alb curat și de a face parte dintr-un clan puternic și bogat. Se simțea ca un cobai închis într-o cușcă luxoasă. Cei care ar fi trebuit să-i fie apropiați, rudele sale, nu se gîndeau decît la puritatea rasei. De parcă ar fi contat. De parcă pielea albă, părul blond și ochii albaștri i-ar fi făcut mai fericiți sau i-ar fi salvat de la ruină. Sharia le distrusese proprietățile, le alungase partenerii, îi obligase să se retragă în umbra zidurilor din daCiti. Soția lui, aleasă de consiliul clanului, era mult mai în vîrstă,

ii era verișoară primară, iar cele trei fiice ale lor se născuseră toate cu handicap. Și ceea ce-l chinuia mai mult decât orice, cea de a treia, cea mai mică, trebuise să fie eutanasiată: chiar dacă medicina i-ar fi putut restabili starea fizică, tot n-ar fi reușit să treacă testul IQ. Nu era singurul caz. Majoritatea clanurilor din orașele private aveau astfel de probleme.

În timp ce lua micul dejun, își aminti de zvonul care se răspândise în spital în ultima vreme. Cică undeva, departe de oraș, pe teritoriile Shariei, s-ar fi înființat comunități agricole care prosperau. Aiurea! Sharia era incompatibilă cu orice activitate agricolă. Sharia era răz bunare. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Distrugere pentru distrugere. Nu-și putea imagina o fermă în inima Shariei.

Dar dacă...?

Intercomul îi solicita insistent răspuns pe linia privată. Era Jay, prietena lui din periferii, de care îl lega un respect deosebit, dar și reciproc. Era una dintre puținele persoane în care avea încredere deplină.

— Ceea ce știu eu e mort și îngropat, începu ea. Nu mai auzise de mult asta.

Era un cod între ei, care de obicei însemna că are nevoie de ceva, de ceva important, și în general era rău atunci când ea făcea apel la secretul pe care îl deținea și la datoria lui de onoare.

— Spune.

— Fratele nostru e în spital, nu s-a mai trezit după concertul de aseară. Trebuie să-l scoatem de acolo înainte de a fi preluat de Poliție. E recidivist.

Modul în care cei din periferii întemeiau familii și se numeau frați și surori îl lua întotdeauna prin surprindere și-l impresiona. Știa că Jay e orfană.

Un cimpanzeu îi adoptase, pe ea și pe alți tineri de diverse specii, frați și surori. Nu-și dădu seama despre care dintre ei e vorba, dar pentru el conta Jay, iar Jay își iubea frații în mod egal.

— Ești sigură că e în spitalul meu?

Întrebare inutilă.

— Monitorizăm semnalul lui Jim. Atâta timp cât e în grija ta, e în siguranță. Dar o dată externat, Poliția îl va exila.

— Droguri?

— Supradoză magnetică.

Unul din multele cazuri înghesuite în saloanele lui. Datorită aglomerației, ar fi putut să-l țină internat mai mult timp, dar nu la infinit. Toată lumea știa asta. Oare ce puneau la cale nebunii?

— Unde o să-l duceți? Poliția o să-l caute.

— Îi vom modifica semnalul.

Era o idee mult prea îndrăzneată. Și periculoasă, atât medical, cipul fiind implantat pe creier, cât și legal. Întreaga Federație se baza pe sistemul de monitorizare a cetățenilor săi. Era posibilitatea de a le asigura tuturor drepturi egale, de a-i feri de nedreptăți, de a prinde și pedepsi răufăcătorii. Cipul echivala cu însăși calitatea de cetățean.

— La naiba, Jay! E un semnal ID! Orice alterare a lui nu ar face decât să atragă și mai mult autoritățile. Chiar în caz că reușiți să-l ascundeți, n-ar mai avea nici un fel de drepturi pentru tot restul vieții. Exilul o să-i pară varianta fericită!

Jay tăcu pentru o clipă.

— Încă nu pot să-ți spun la ce ne-am gândit. Dar o să am nevoie de ajutorul tău. Ne vedem diseară la Oblivion.

Comunicația se întrerupse, iar Kurt rămase pe gânduri. De ce la Oblivion? Jay nu frecventa barurile

din daCiti decît în cazuri deosebite. Iar Oblivion nu era un bar oarecare, ci un loc select, în care nu aveai ce căuta fără un cont bogat. Fiecare local avea fauna sa, afacerile sale specifice, dar enorma sală suspendată peste aproape întregul oraș era elita elitelor. Acolo nu se vindeau droguri, băutură și obiecte utilitare, ca în alte taverna din cartierele periferice și chiar din daCiti. La Oblivion se întâlneau traficanții de tehnică neomologată, corupții Federației, patronii sectelor religioase și asasinii. Categorie era prea mult pentru Jay.

Spitalul era într-adevăr plin. Poliția începuse deja să analizeze cazurile, iar Kurt fu nevoit să mituiască încă de la prima oră cîțiva funcționari pentru a da prioritate infracțiunilor cu violență. Drogații în comă mai obținură astfel un scurt răgaz.

Nu-i fu greu să-l repereze pe Jim. Fusese adus de echipele de intervenție, ca mulți alți drogați culeși din cartierele periferice, doar în urma alertei semnalului ID. Rareori cineva chema echipele medicale în ajutorul lor. Nici în cazul lui Jim nu o făcuseră, dar Kurt știa că cineva îi poartă de grijă. Și, deci, era și el dator să aibă grijă de Jim. Starea lui era într-adevăr gravă. De cîteva ori fu pe punctul de a-l pierde, și atunci se hotărî să-i suspende funcțiile vitale. Era, gîndea el, o alegere înțeleaptă pentru moment. Așa se putea ocupa mai bine de reabilitarea sa, iar cu puțin noroc și cu mai multă mită poate că Poliția va uita de el. Nu ar fi fost pentru prima dată cînd infractorilor mărunți li se pierdea urma prin hățiturile birocratiei, iar cînd într-un tîrziu își aminteau de ei, le aplicau

un inel pe nară, le restrîngeau drepturile și-i lăsau în pace. Numai că Jim era recidivist...

Trecîndu-și în revistă relațiile din cadrul Poliției, constată că erau puțini cei care îl puteau ajuta. Pentru rețeaua lui de traficantî, avea oamenii necesari în punctele necesare, pe care îi plătea ca să nu-i facă probleme. Vînzătorii mărunți, cum era Jim, nu intrau în vederile lui. Ar fi putut să apeleze la aceiași oameni ca să-l ajute să obțină o pedeapsă mai ușoară, dar atîta tot. Și în nici un caz n-ar fi putut să nu declare un pacient în comă. Îngrijirea lui însemna automat înregistrarea în baza de date a spitalului, oricînd accesibilă autorităților. Aici, Jay avea dreptate, ideea era ca Jim să iasă din spital sănătos și fără griji — un alt om. Kurt nu-și pusese niciodată problema falsificării unei identități. Cartele false, conturi false, fraudă financiară și judiciară, mită, sustragere de informații erau lucruri cu care se putea descurca. Nici măcar nu cunoștea pe cineva care să-și fi schimbat identitatea. Auzise, desigur, despre astfel de cazuri. Erau așa-numiții „sclavi“. Posesorii de sclavi plăteau sume grase familiilor cu copii insuficient dezvoltăți intelectual, la limita testului IQ, apoi alte sume pentru declararea acestora ca inapți, apoi din nou plăteau traficantîlor de translațoare artizanale. Obțineau astfel o persoană cu un nivel minim de inteligență, capabilă să înțeleagă comenzile, dar lipsită de orice drept cetățenesc, deci cu totul la dispoziția lor. Deși cunoscuse multă lume și din diverse straturi sociale, Kurt nu întâlne niciodată sclavi sau posesori de sclavi. Erau doar zvonuri. Asemeni celor despre comunitățile agricole. Oare agricultorii aveau cipuri ID și translațoare?

Cufundat astfel în gânduri, realizează târziu că cineva îl privea. O femeie tânără, de o frumusețe răpitoare, dar îmbrăcată în haine de prost gust și cam vechi, îl privea răbdătoare. Părea că stă acolo de zeci de ani și ar mai fi stat încă alte zeci de ani așteptînd să fie observată.

— Ce vrei? se răsti Kurt.

Obosise. N-ar fi trebuit să fie astfel luat prin surprindere.

Fata deschise gura și bîigui ceva, apoi lăsă ochii în jos.

— Iartă-mă. Nu trebuia să țip la tine.

I se făcu milă de ea. Avea părul lung pe o parte a capului, iar pe cealaltă, cea pe care se implantau cipurile ID și translatoarele, avea un tatuaj reprezentînd un șarpe cu cap de ciine. Ochiul expert al lui Kurt descoperi sub desen cicatricile. Erau proaspete — mult mai proaspete decît ar fi fost normal. Fetei nu-i fuseseră implantate respectivele dispozitive la naștere, așa cum ar fi trebuit, ci mult mai târziu.

— Ce e cu tine?

— Am auzit că mă poți ajuta. Că știi... lucruri.

— Despre ce?

— Despre ce e în mintea omului.

— Atunci, trebuie să cauți un psiholog.

Fata lăsă din nou capul în jos. Inițial, Kurt se temuse că-i va cere droguri sau alt ajutor de ordin material, dar acum era intrigat. Dacă avea probleme psihice, de ce venise la el? Oricum ar fi fost, îi era milă de ea și ar fi vrut s-o ajute; se oferi s-o conducă la cabinetul unui psiholog. Ea refuză.

— Nu. Eu vreau să știu altceva.

Vorbea încet, rostind cuvintele rar.

— Ce anume?